

Abstrakt

Během druhé světové války došlo ve Finsku k vůbec k největší evakuaci dětí v dějinách. Během několika vln evakuací, které do značné míry kopírovaly dění na frontě, bylo do bezpečí ve Švédsku (v menší míře také do Dánska a do Norska) evakuováno kolem 70.000 finských dětí. I přes svůj rozsah však tato epizoda až donedávna patřila mezi zapomenuté kapitoly finských dějin. Bakalářské práce popisuje okolnosti, které vedly k evakuaci, její provedení a organizační zajištění transportů, čas který děti strávily ve Švédsku, jejich návrat do Finska, i problémy, se kterými se po návratu musely potýkat.

Od 90. let 20. století se „válečným dětem“ věnuje stále více pozornosti. V druhé části práce se snažím nastínit, jakým způsobem se příběhy dětí dostávají do obecného povědomí a vysvětlit trvajících desetiletí nezájmu a následující probuzený zájem o toto téma. Zdá se, že jde o důsledek kombinace politických změn a změn v osobních životech účastníků. V předchozích desetiletích se děti setkávaly s odmítnutím svých příběhů na státní úrovni a na úrovni svých vlastních rodin. Během Studené války se na oficiální úrovni mohlo o válce Finska se Sovětským svazem mluvit jen velmi opatrně. Léta vynuceného mlčení vedla po skončení Studené války k ohromnému zájmu o válečná léta. Zároveň generační posun způsobil, že *sotalapset* jsou ochotnější sdílet své zkušenosti a vyrovnat se s nimi. K tomu přispěl i nedávný boom orální historie.